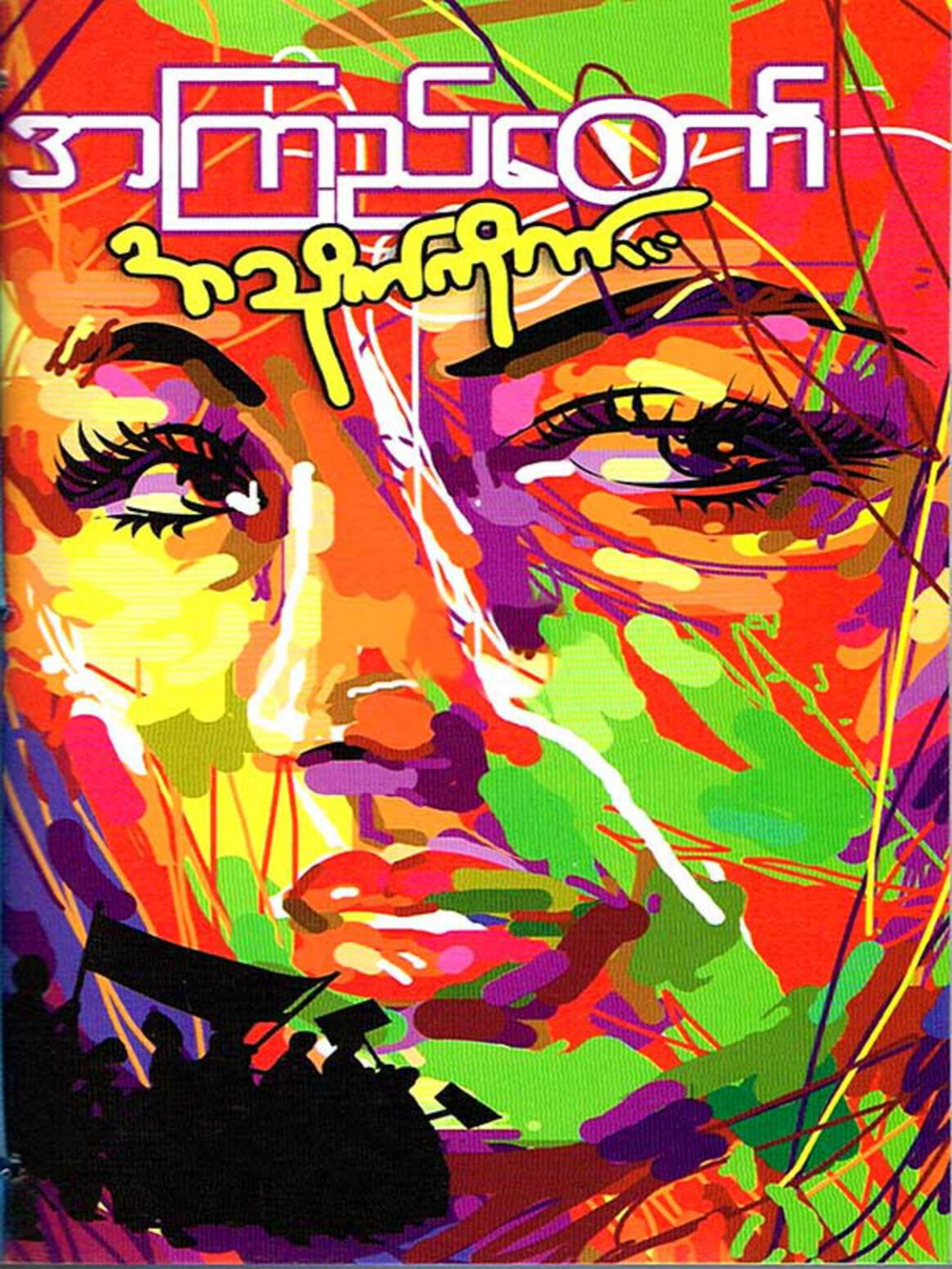

အကြည်စိုက်

အချစ်အရည်

မိုးကား နာမည်ပျက်ရုံကလေးသာ ရွာနေသည် ။

လူတွေ အပြင်ထွက်၍ အဆင်မပြေရုံ၊ ရှိရင်းစွဲ ချိုင့်ခွက်များ ဗွက်ထ။
ဝတ်ထားသော အင်္ကျီကလေးများ ဖားဥစွဲရုံမျှ အသာအယာ ရွာနေ၏။

အပြင်သွားလိုသူ တစ်ယောက် အနေနှင့်တော့ ထီးယူသွားရ ကောင်း
နိုး၊ မယူသွားရ ကောင်းနိုးနှင့် မိုးရေပဲ ဘာရမလို၊ နေပူထဲပဲ ခိုးရမလိုနှင့်

"သေခြင်းဆိုးမိုး ဘယ်လိုမျိုး ရွာနေပါလိမ့်"

ဟု ကျိန်ဆဲမိရုံကလေး ရွာနေလေသည် ။

ထို့အပြင် မိုးကို အကာအကွယ် ယူထားသော နေမင်းကလည်း ခုပဲ
ထပွင့်တော့မလို၊ သို့တည်း မဟုတ် မိုးတိမ်နောက်မှ ပဲ ထာဝရ ခိုကိုး
တော့မယောင်နှင့်။

"လိုတစ်မျိုး၊ မလိုတစ်မျိုး၊ သွေးဆုံးသော အရက် သမားလို" ဒယီးဒ
ယိုင် ဖြစ်နေ၏။

မိတ်ဆွေ၊ မှုန်ဖွဲဖွဲ မသဲမကွဲ ရာသီဥတု၊ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းကင်အောက်၊
ဖြောက် တောက်တောက် မိုးရေကြား၊ ဆိုင်းဘုတ်ပြားများ ၊ မညီမ
ညာ စာသားများ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လူတစ်စုကို မြင်မိပါသလား။ ကိုင်
ထားသည့် စာသားပင် အမိုးမှန်း အမောက်မှန်းမသိ။ ဘုမသိ ဘမသိနှင့်
တစ်ယောက်ယောက် ထကြောင် လျှင်လိုက်ဟောင်ဖို့ အဆင်သင့်။ မျက်
လုံး များက မှုန်ဝါးဝါး။ အမှန်အမှားကို အပေါ်ယံကြာပင် သိဟန်မပေါ်။
သို့သော် သူတို့ သည် လုပ်တိုင်းကျော်၊ ပုပ်တိုင်း ပေါ်လာသည့် လူတစ်စု

မွေးထားသော အမှုန်အမွှားများ ။ ထိုအထဲတွင် ကိုရင်ပြားက ဦးဆောင်
ပြီး၊ ပွဲတိုင်းကျော် "လူမသန်ကိုနန်" တို့ အဖွဲ့ပါပေသည် ။

အို ... မိတ်ဆွေ။

ဒေါင်းဖလ်ဝါ နေမင်းကြီး အလျှံညီးညီးရှိ၏။

ဒေါင်းဖလ်ဝါ နေမင်းကား မည်သို့ အရောင်နည်း။

မြန်မာသည် ကား မြန်မာပီသအောင် အများ ဒေါင်းဖလ်ဝါ နေမင်း
ဆိုတိုင်း နေမင်း ကြပေသည် ။ ဒေါင်းဖလ်ဝါ နေမင်းမည်သည့် အရောင်
မှန်း မည်သူမှ မသိကြပေ။

ရှေးဆရာကြီးများအား အားနာမိပါ၏။ ထိုဒေါင်းဖလ်ဝါ (သူများ ဝါ၊
ကိုယ်ဝါပေါ့) နေမင်းကြီး၏ အောက် ကြွေးကြော်သံများ နာကြားကြည့်
ကြပါလော့။

သင်တို့ ၏ လက်တစ်ကမ်းတွင် ဗီဒီယိုများ ရုပ်ရှင်များ ဖြင့် လူတို့ သိ
သင့်သော စာပေများ ဆောင်ပုဒ်များ ၊ လူအရုပ်များ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုအထဲကမှ ဂရိနတ်ဘုရားများ ပုံပြင်မှ ဆင်းသက်လာသော "လူသ
န်ကိုနန်" ရင်းနှီး ကြပေလိမ့်မည်။ လူတစ်ပိုင်း နတ်တစ်ပိုင်း မွေးဖွား
ခြင်း ခံရသော ကိုနန်မှာ လူကဲ့သို့ အဆင်း အင်္ဂါရှိပြီး နတ်ဘုရားကဲ့သို့
စွမ်းအား ကြီးမားလွန်း၍ "လူသန်ကိုနန်" အဖြစ် ထင်ရှား သိရှိကြပေလိ
မ့်မည်။

ယခု ခြောက်တီးခြောက်ချက် မိုးရေစက်ကြား ရပ်ကြည့် သွားလာ
နေသော မိတ်ဆက် ပေးချင်သူ တစ်ယောက်ကား ထိုသို့မဟုတ်။

သူကား မြန်မာပြည်ဖွား ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ဂရိ နတ်ဘုရားမှ ဆင်းသက်လာသော လူတစ်ပိုင်း နတ်တစ်ပိုင်း ကိုနန်လို လူကမသန်။

ထမင်းက မစားရတစ်ရက်၊ စားရတစ်ရက်မို့ လူက ဘယ်လိုမှ မသန်
။ ထို့အပြင် ရေကန်ကြီး နံဘေး ကျူးကျော် တဲဘေးနေရလင့်ကစား
ရေချိုးစရာရေပုံးမရှိ၍ ရေလည်း မချိုး သဖြင့် သာမန်ဒွာရ အပေါက်
များ ခံစားတတ်သူအဖို့ သူ့အနား မကပ်နိုင်လောက်အောင် နံစော်နေသူ
မို့ သူ့အား အများက နာမည်ပေး ထားလေသည် ။

"လူမသန် ကိုန"

လူကမသန်၊ ကိုယ်က နံနေသည် မို့ နာမည်နှင့် လိုက်၏။

နာမည်ရင်းကား နောင်ကြီးဟု သိကြပြီး၊ အများ သိသော နာမည်မှ
"လူမသန်ကိုန" ဗလကား ပြား၏။ နံရိုးကား ထွား၏။ သွားကား ဝါ၏။
နှုတ်ခမ်းမှာ ပြာ၏။ အသားမှာ မွဲ၏။ လူမှာ ချည့်၏။ ကိုယ်မှာ နံ၏။
သို့သော် သူကား ရဲရဲတောက်စရာရှိ၊ အများ ထက် ရဲရဲတောက်
ဖြစ်သည် ။

ကိုနံ လက်ထဲ ဆိုင်းဘုတ် ထည့်ပေးလိုက်။ ထင်ရာမြင်ရာ အော်ဖို့ က
သူ့တာဝန် ဖြစ်သည် ။

ပွဲဆူသည် ။ ရံဖန်ရံခါ ကြမ်းသည် ။ ရံဖန်ရံခါ ပြေးရသည် ။
ရံဖန်ရံခါ ...

ရံဖန်ရံခါ ထင်မှတ် မထားသည် အထိ ဖြစ်တတ်၏။

သို့သော် ...

ကိုနံတို့ သည် ကား ဆယ်လမ္မန်ငါးများ သာ။ ဦးဆောင်သူရှိမှ
နောက်က လိုက်တတ်သည့် ခပ်ညံ့ညံ့ ဆယ်လမ္မန်ငါး။

ကိုနန် ဦးဆောင်သူကို အကြည့် ရောက်သွား၏။ ခန္ဓာကိုယ်က လှိုက်
ခနဲ။ ခြေဖျား လက်ဖျားက အေးခနဲ။ နှလုံးသားက ဆစ်ခနဲ။ နှုတ်ဖျားမှ
တီးတိုးစွာ

"ဤသို့ ချစ်ရပါသည် မခင်သန်းကြည်"

ထိုခန္ဓာကိုယ် အပြည့်အစုံ စိုစွတ်စေဖို့ ဆိုလျှင်၊ မိုးအတော်ကို ရွာပေး
ရပေမည်။

အသားမှာ မည်း၏။ ဝှင်ကျ၏။ လူမှာ ဝ၏။ ကွမ်းဝါးထားသော သွား
မှာ နီနေလား မည်းနေလား ဝေခွဲမရ။ သို့သော် သူမ၏ ထူးခြားချက်မှာ
ပေါသည် ။ ပေါသည် ။ ဂယောင်ဂယင် နိုင်သည် ။ အပြေးလည်း သန်၏
။ သူမမှာ -

ဤသို့ ချစ်ရပါသော မခင်သန်းကြည်သာ။

မိုးစက်ပွင့် မှုန်ဖွဲ့ဖွဲ့ကြား တာစားလှသော အလှတရားက ကိုနံရင်ကို
လှိုက်ဖိုစေ၏။ နှလုံးသားက သူပုန်သူကန် ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် ရင်ကို ခပ်
ပြင်းပြင်း ဆောင့်ဆောင့် ကန်နေလေပြီ။

နေ့ည မပျက် မြင်တွေ့နေရပါလျက်၊ မမြင်လည်း လွမ်း၊ မြင်လည်း
လွမ်း၊ မဆုံလည်း လွမ်း၊ ဆုံလည်း လွမ်းနှင့် ထပ်ခါ ထပ်ခါ မှတ်သားနေ

ရသော မျက်နှာတချို့ မိုးစက်ကလေး ကာခြား သွားလျှင်တောင် ဗျာများ ပတတ် ချစ်ရပါသည်။ ။ ဤသို့ မခင်သန်းကြည်။

လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးရှိလျှင် ကိုနံ၏ စိတ်မှာ မခင်သန်းကြည်ပါ။ ခင်သန်းကြည်သာ ဘဝ၊ ခင်သန်းကြည်သာ အလှ ခင်သန်းကြည်သာ မရှိလျှင် ကိုနံ ဖုတ်ခနဲ သေဆုံးဖို့ ဝန်မလေး။ ထမင်း မစားတာလေးသာ ရင်ခန့်မိ။

ဤသို့ ချစ်ရပါသော မခင်သန်းကြည်။

"ဟေ့ ဟေ့၊ လူများ တယ် ထင်အောင် ခပ်ကျဲကျဲ နေကြ။ ဆိုင်းဘုတ် တွေ ရှေ့တက်ကြ"

ဆော်ဩသံနှင့်အတူ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ။ အလုပ်က အလုပ်ပဲကို။

"ကားတန်းတွေ ဖြတ်တော့မယ်။ အသင့်နေကြနော်"

အော်သံများ မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်။ စိတ်ထဲတွင် တော့ ခင်သန်းကြည်သာ။ နေ့ရက်ပေါင်း များစွာ ဗလမောင် ရင်အုပ်ကနေ မောဟိုက် နေလောက်သည် အထိ ချစ်၏။ ကလေး ဘဝ၏ အပျော်ရွှင်ရဆုံး အချိန်ကလေးကို ပြန်သတိရစေတာထက် ပိုချစ်၏။ ရေစက် ရေပေါက်များ စုဝေးထားသော လမ်းမလယ်က တင့်တယ်နေသောရေပါတီ ဗွက်အိုင်၏ လှုပ်ခတ်မှုမျိုးထက် ပိုချစ်၏။ အုန်းသီးထဲ ရေဘယ်သူခပ်ထည့်ခဲ့မှန်း မသိသလို နှလုံးသားထဲ ချစ်ခြင်းတရား ဘယ်သူခပ်ထည့်ခဲ့မှန်း မသိခဲ့သလို ချစ်၏ - ချစ်ရပါသည် ခင်သန်းကြည်။

"ဟေ့၊ လာပြီ... စမယ် စမယ်၊ ခင်သန်းကြည် စအော်တော့"

အသံများ နှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော အသံပြာပြာက..

"သိမ်းဆည်းခံမြေများ ပြန်လည်ရရှိရေး"

ခင်သန်းကြည်၏ ဦးဆောင်မှုနောက်၊ အလိုလို ပွင့်ကျအော်သံက

"ဒို့အရေး ဒို့အရေး"

"ဆင်းရဲသားများ ပပျောက်ရေး"

"ဒို့အရေး ဒို့အရေး"

"နိုင်ထက်စီးနင်းပြုခံရမှု ဖော်ထုတ်ရေး"

"ဒို့အရေး ဒို့အရေး"

ခပ်ပျက်ပျက် မိုးသားကို ဖောက်ထွက်လာသော အော်သံတချို့။
ဘယ်နေရာက ဘယ်မြေကို ဘယ်သူ သိမ်းဆည်းခဲ့သည် မသိ။ ဘယ်နေ
ရာမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆန္ဒပြနေရသည် မသိ။ ဘယ်သူက ဘာကြောင့် အော်
နေမှန်းလည်း မသိ။

ငွေသုံးထောင်၊ ဒ်ပေါက် တစ်ထုပ်နှင့် ချစ်ရ ပါသော ခင်သန်းကြည်
မျက်နှာကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် ထိုအလုပ် သူလုပ်ဖြစ်မည် မဟုတ်။ ယ
ခုတော့ ဘုမသိ ဘမသိ၊ အရှေ့က တိုင်လိုက်တိုင်း ငြိအောင် ဒို့အရေး ဟ
စ်ကြွေးနေသော ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့ အော်သံအား မုန်းပါရဲ့ ။

အမှန်တကယ် ဟစ်ကြွေးချင်နေသည့် ဒို့အရေးက...

"သိမ်းဆည်းခံ နှလုံးသား ပြန်လည်ရရှိရေး"

"ဒို့အရေး"

"အချစ်ငတ်မှု ပပျောက်ရေး"

"ဒို့အရေး"

"နှလုံးသားကို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု လွတ်မြောက်ရေး"

"ဒို့အရေး"

အရာရာ ပြန်ပေးပါ ခင်သန်းကြည်...။

ဤသို့ ချစ်ရပါသည်။

မိုးရေစက်ကြား ရွာနေဆဲ။

မိုးအနည်းငယ် ရွာရုံမျှနှင့် ဗွက်ထနေသော လမ်းကြားလေး၊ အခုလို
မသည်းသော်လည်း မစဲတမ်း ရွာနေသော မိုးကြောင့် အဝါရောင် လမ်း
ကလေးဖြစ်နေပြီ။

ကိုနံ မိုးရေစက်များကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့် နေသည် ။
ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ချက်အရက် နှစ်ရာကျော်ဖိုး ဝင်ရောက်ထားပြီမို့ အနုပညာ
ပိုးများ ကွန့်မြူးနေသည် ။

မိုးရေကြည် တော့လည်း ခင်သန်းကြည်၊ လေပြည် ရှူရှိုက်လိုက်
တော့လည်း ခင်သန်းကြည်။ ဘာမှ မပြည့်စုံခြင်းကလည်း ခင်သန်း
ကြည်။ စိတ်ကူးတချို့ ကောက်ကြည့်တော့လည်း ခင်သန်းကြည်။ ဤသို့
ချစ်ရပါသည် ။

"ဟေ့ကောင်၊ နောင်ကြီး ဘာငေးနေတာလဲ၊ ချလေကွာ"

နံဘေးမှ အတူသောက်နေသော ဝေကြီး၏ လောဆော်မှု။ ခုနက ရ
လာသော ဒံပေါက်ထုပ်မှ ချဉ်ပေါင်ကြော်ကို နှိုက်မြည်းရင်း ...

"ဘာလဲ၊ မိုးမိလို့ အာစေးများ ထိသွားသလား၊ ဟား ဟား"

ဝေကြီးက အရက် သောက်ရ၍ အူမြူးနေသည် ။ ကိုနံခေါ်နောင်ကြီး
ကသာ မိုးရေစက်များ ငေးမောရင်း...

"ငါတို့ အဖြစ်တွေက မလွယ်ပါဘူး ဝေကြီးရာ၊ ပင်လယ်ထဲ စီးဝင်နေ
တဲ့ စိတ်ကူးတွေ ဘယ်နေရာမှာ လှိုင်း ထန်ရမယ်ဆိုတာ မသိရသလိုမျိုး
ပေါ့"

ဝေကြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်သည် ။ နောင်ကြီးက ဤကဲ့သို့ပင် အနည်း
ငယ် မူးလာလျှင် အနုပညာ ဆန်လာသည် ။

မှန်ပေသည် ။ နောင်ကြီးမှာ အနုပညာကိုလည်း လေးစားသူပင်။ ရပ်
ကွက်တွင်း၌ ရှိသော

"ဤနေရာတွင် သေးမပေါက်ရ"

"အမှိုက်မပုံရ"

"သတိ မြောင်းကွဲနေသည် "

ဟူသော စာသားများအားလုံး ကိုနံ ခေါ် နောင်ကြီး လက်ရာချည်း။

ဒီထက်မက၊ အလုပ်မရှိက ဆိုက္ကား နံပါတ်ပြားလည်း ရေးသေးသည်
ကို။

သူ၏ အထင်ရှားဆုံး လက်ရာမှာ ရပ်ကွက် အတွင်း ဘောလုံးကွင်း
အပျက် အုတ်နံရံတွင် ဆေးအနီကြီးဖြင့်

"ဤနေရာတွင် ခွေးများ သာ သေးပေါက်သည် "

ဆိုသော စာသားပင်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုသို့ ရေးမိ၍
အချုပ် ခုနစ်ရက် ကျဖူး သွားခြင်းကြောင့်ပင်။ ကိုနံ မိုးစက်များကို ငေး
ကြည့်ရင်း...

"ငါနဲ့ ခင်သန်းကြည်ဆိုတာ ရိုမိယိုနဲ့ ဂျူးလီးယက် လိုပါပဲကွာ"

ဝေကြီး ခေါင်းကုတ်သွား၏။ ဘယ့်နှယ့် ရေကန်ဘေးက ကျူးကျော်
တဲမှာ နေရင်း ဘယ်သို့ ရိုမိယို၊ ဂျူးလီးယက် ဖြစ်သွားရသည် သူမသိ။
ထို့ကြောင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး

"နေပါဦး၊ မင်းပြောတဲ့ ရိုမိယိုနဲ့ ဂျူးလီးယက်ဆိုတာ ဘာလဲ"

ကိုနံ သက်ပြင်း ခပ်မျဉ်းမျဉ်းချပြီး

"သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးပေါ့ကွာ"

ဝေကြီး ခေါင်းကုပ်၍ စဉ်းစားသည် ။ ပြီးမှ ...

"ဘယ်သူက ယောက်ျား၊ ဘယ်သူက မိန်းမလဲ"

ကိုနံက ခပ်ဝေးဝေးရင်း...

"ရိုမိယိုက ယောက်ျား၊ ဂျူးလီးယက်က မိန်းမ ပေါ့ကွာ"

ကိုနံက လေးတန်းလောက်ထိ နေဖူး၍ စာလည်း တတ်သည် ။

"ဪ၊ သိပြီ။ သူတို့ လည်း ဆန္ဒပြစားရင်း ဒံပေါက် တိုးတော့တွေ့
တာလား"

"မြို့စား သားသမီးတွေပါကွာ"

"မြို့စား သားသမီးတွေ"

ဝေကြီး ခေါင်းရှုပ်သွား၏။ ကိုနံ ပြောသမျှ သူသဘောမပေါက်။
ထို့ကြောင့် ..

"နေပါဦး၊ သူတို့ က ဘယ်မြို့စား သားသမီး တွေလဲ"

"ဒါတော့ ငါဘယ်သိပါ့မလဲကွ"

ထိုမျှလောက်တော့ ကိုနံ မန့်စပ်။ သူလည်း ဖြတ်သွား ဖြတ်လာဖို့ဒီ
ယိုကား ကြည့်ဖူးယုံမျှသာ။

သို့သော် ဘာမှ မသိသော နလပိန်းတုံးကို ပြောပြ နေရတာသူ့ အတွက်
အနုပညာ မမှောက်သလို ခံစား နေရသည် ။ အနုပညာ မပါတော့
သောက်နေရသော အရက်ပင် အရသာမရှိ။

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်ပြီး

"ဟုတ်ပါပြီး မခင်သန်းကြည်ကို သွားပြောပြရမယ်"

ဆိုကာ ထိုင်ရာက ထပြီး

"ဟေ့ကောင်၊ မင်းဆက်သောက်နှင့် တော့ကွာ၊ ငါမခင်သန်းကြည်တို့
အိမ်ဖက် လှည့်လိုက် ဦးမယ်"

ဆိုကာ မိုးရေထဲ ပြေးထွက်လိုက်သည် ။

"ဟာ၊ ဟေ့ကောင် တစ်ပိုင်းဖိုး ရှင်းခဲ့ဦးလေကွာ"

ကိုနံ လှည့်မကြည့်တော့။
